

**Propuneri privind proiectul de Lege pentru modificarea și completarea
Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil**

Text în vigoare	Propunere de modificare	Explicații, observații, argumentarea propunerii
<p>Art. 4 Bunurile aparținând patrimoniului cultural național mobil fac parte, în funcție de importanța sau de semnificația lor istorică, arheologică, documentară, etnografică, artistică, științifică și tehnică, literară, cinematografică, numismatică, filatelică, heraldică, bibliofilă, cartografică și epigrafică, de vechimea, unicitatea sau raritatea lor, din:</p> <p>a) tezaurul patrimoniului cultural național mobil, denumit în continuare tezaur, alcătuit din bunuri culturale de valoare excepțională pentru umanitate; b) fondul patrimoniului cultural național mobil, denumit în continuare fond, alcătuit din bunuri culturale cu valoare deosebită pentru România.</p>	<p>Art. 4</p> <p>(1) – nu comentăm propunerea de modificare a Ministerului Culturii în cât privește patrimoniul public, inclusiv lit. e) bunurile culturale mobile clasate, indiferent de regimul lor de proprietate.</p> <p>(2) Sunt clasate drept aparținând patrimoniului cultural național mobil, prin procedura de clasare prevăzute de lege, în funcție de importanța sau semnificația lor istorică, arheologică, documentară, etnografică, artistică, științifică și tehnică, literară, cinematografică, numismatică, filatelică, heraldică, bibliofilă, cartografică și epigrafică, de vechimea, unicitatea sau raritatea lor, bunurile culturale mobile de valoare excepțională pentru România și/sau pentru umanitate.</p>	<p>Aderarea României la Uniunea Europeană presupune o schimbare paradigmatică de esență în definirea a ceea ce numim spațiul nostru : calitatea de membru UE are drept referențial spațiul celor 28 de state membre, nu doar cel din interiorul frontierelor României. Conservarea identității naționale nu este discordantă ci, dimpotrivă, este concordantă cu participarea la construcția culturală europeană. Circulația bunurilor culturale mobile este o parte importantă a construcției culturale europene. Pentru reușita acestui proiect operațiunea prealabilă de dărâmare a zidurilor culturale este esențială. Din nefericire, creația culturală românească nu este cunoscută în spațiul european la nivelul valorii sale. Pentru îmbunătățirea acestei situații este fundamental ca bunurile culturale mobile să circule cât mai mult în spațiul european. Circulația acestora nu afectează integritatea patrimoniului național ; dimpotrivă, integrează acest patrimoniu în patrimoniul cultural european.</p> <p>Aceasta este, în esență, rațiunea de perspectivă din care propunem modificările la Legea 182/2000. O chestiune esențială a acestei perspective este</p>

		<p>propunerea de a reflecta asupra definirii categoriilor de bunuri culturale mobile clasate. Reglementarea actuală conține două categorii: tezaur și fond. Propunerea pe care o avansăm este raportarea cuprinsului patrimoniului cultural național mobil doar la bunurile culturale din categoria tezaur, de valoare excepțională, precum tratează patrimoniul majoritatea țărilor europene. Evident, acceptarea acestei propuneri ar avea consecințe în toate articolele redactate pe baza distincției fond/ tezaur.</p> <p>Avantajele simplificării categoriilor sunt multiple. Bunurile culturale mobile incluse în categoria tezaur vor beneficia în continuare de o protecție maximală. Includerea unui bun cultural în această categorie poate fi realizată utilizând criteriile valorii (dată de piață și de expertize), vechimii și rarității. Regulamentul CE 116/2009, care intersectează criteriile vechimii și valorii unui bun cultural mobil, poate fi un instrument de lucru util în această modificare de paradigmă.</p> <p>Alte avantaje majore țin de circulația bunurilor culturale naționale de importanță inferioară în spațiul european, cu consecințe atât în privința punerii în valoare a culturii române cât și a contribuției naționale la spiritul cultural european.</p> <p>Un alt avantaj rezidă în debirocratizarea implicită acestei operații: neincluderea în registrul tezaur a unui bun cultural mobil ar fi suficientă pentru libera sa circulație în spațiul european. S-ar descătușa astfel energia de promovare europeană a operelor culturale</p>
--	--	---

		<p>naționale, blocată acum, atât la nivelul instituțiilor publice cât și al operatorilor privați, de birocratizarea excesivă a domeniului.</p> <p>În ipoteza neacceptării propunerii privind rearanjarea categorială expusă mai sus, o altă soluție ar putea fi exportabilitatea condiționată a bunurilor din categoria fond, cu menținerea restricțiilor specifice categoriei tezaur, fără a afecta ceea ce este esențial pentru cultura și civilizația românească.</p> <p>Statul poate prefera păstrarea categoriei fond, în scop de regim de protecție, evidentă și arhivare vizuală, dar să dea posibilitatea bunurilor culturale inferioare calității de tezaur să circule și să reprezinte prin calitatea lor cultura românească în concertul european de valori.</p>
<p>art. 100</p> <p>Operele de artă plastică și fotografică, operele de artă decorativă sau de cult, operele cu caracter etnografic, ale meșteșugarilor populari, precum și alte opere create de autori în viață nu pot face obiectul clasării.</p>	<p>Introducem art. 4¹</p> <p>Nu pot face obiectul clasării bunurile culturale mobile create de autori în viață, respectiv cele create în ultimii 50 de ani.</p>	<p>Această adăugire este din rațiuni de claritate și sistematizare a reglementării și lecturii ei, limitările fiind deja prevăzute de lege și norme: Legea patrimoniului art. 100, respectiv clarificările aduse prin HG 886/2008 privind normele de clasare, art. 6. - (1) Criteriile generale de clasare sunt standarde pe baza cărora se evaluează semnificatia sau importanta culturală a bunurilor mobile si prin care se determină dacă acestea sunt susceptibile de a fi clasate. (2) Criteriile generale de clasare sunt: a) vechimea - criteriul în baza căruia se analizează dacă un bun cultural a fost realizat într-o</p>

		<p>perioadă mai îndepărtată, cel puțin cu 50 de ani înainte de data efectuării expertizei.</p>
	<p>Introducem art. 4²</p> <p>(1) Ministerul Culturii va supune Guvernului înspre aprobare, pe domenii, liste ale categoriilor de bunuri culturale mobile care pot face obiectul clasării, cu respectarea criteriilor importanței și semnificației lor prevăzute de art. 4 alin. (2), în funcție de autor, vechime și valoare.</p> <p>(2) Bunurile culturale mobile ce exced listelor prevăzute la alin. (1) al prezentului articol nu pot face obiectul clasării.</p>	<p>Această soluție ar putea elimina 99% din birocrăția angrenată în vederea cernerii bunurilor clasabile, o dată cu cheltuielile aferente.</p> <p>Exemple, la îndemână pentru Ministerul Culturii, ce organizatoric deține competența necesară aprecierii acestor liste:</p> <p>1. timbre – exista peste 5.000 de timbre romanesti diferite, realizate intr-un tiraj de peste 200 milioane de bucati, din care doar 10-20 sunt importante și semnificative, susceptibile de a fi clasate, restul fiind ca regulă declarate de experti drept bunuri culturale comune. Economiseste un urias buget de timp și resurse umane realizarea unei liste cu aceste timbre, de la caz la caz, clasabile. Pentru claritate lista poate fi insotita de poze.</p> <p>2. monede – avand in vedere complexitatea si vechimea domeniului propunem preluarea soluției aplicate de Bulgaria, care a instituit o solutie practică, aceea ca toate monedele dupa anul 1800 sa fie neclasabile, iar toate monedele inainte de 1800 sa fie clasabile. Noi putem institui o regula după aceeași logică (putem eventual să adăugăm x anume monede rare romanesti batute dupa anul 1800).</p> <p>3. similar în privința decorațiilor – susceptibilitatea la clasare poate privi doar ordine si decoratii foarte rare –</p>

		<p>pe care experții sistemului le apreciază curent la cca. 15 bucati.</p> <p>4. artă plastică – ne este evident - și este practică constantă – ca un autor clasic precum Grigorescu sau Andreescu să fie la modul serios evaluabil în vederea depistării susceptibilității de clasare, versus epigoni puțin cunoscuți ori ulteriori, azi necunoscuți, care să nu întrunească niciodată în optica comună a experților condițiile de clasabilitate (Ion Tincu, Nicolae Angelescu, Dan Ialomițeanu, Gheorghe Ionescu, Nicolae Păun, Ioan Paraschivescu etc., deși sunt lucrări de epocă). O listă de “50 de artiști clasabili”, actualizabilă la discreția Ministerului Culturii, ar rezolva 99% din uriașul efort de cernere derulat de sute de specialiști angajați de Ministerul Culturii, precum și din semnificativele resurse cheltuite de sistemul public pe filtrarea bunurilor de artă plastică clasabilă.</p> <p>Etc., în privința celorlalte domenii ale bunurilor culturale.</p> <p>Alcatuind aceasta anexa cu insiruire de bunuri culturale, insotita de poze pentru bunurile respectie, se rezolva si se clarifica ce este susceptibil sa fie de clasat si ce este permis la export.</p> <p>Adică o lege previzibilă și predictibilă, plus a cărei aplicare ar costa 1% din costul pe care îl suportă actualmente bugetul Ministerului Culturii. Au trecut suficienți ani de aplicare a legii patrimoniului încât sistemul public să poată trage concluzii generale și dincolo de interpretare cu privire la care bunuri culturale mobile sunt considerate, generic,</p>
--	--	--

		<p>clasabile și care nu fac, generic, obiectul practic al clasării – iar aici sunt, în practică, pe categorii clare, cca. 99%. Filtrarea permanentă este un deziderat teoretic, dar costisitor – Tonitza va fi mereu, în teorie, clasabil, merită pusă problema, câtă vreme un epigon al său, precum Zamphiropol Dall ori Anton Rugescu ori Petre Hârtopeanu ori Mihăilescu Craiu ori Mihalcea Poiană – niciodată, iar ultimii sunt mai frecvenți decât modelul Tonitza.</p>
	<p>Introducem art. 8¹</p> <p>(1) Statul recunoaște persoanelor fizice și juridice colecționare de bunuri culturale mobile un rol proeminent și indispensabil în recuperarea și păstrarea memoriei naționale, prin conservarea, promovarea și punerea în valoare a bunurilor culturale mobile.</p> <p>(2) Statul încurajează o relație activă între instituții publice specializate și colecționarii de bunuri culturale mobile, în scopul punerii în valoare și promovării patrimoniului cultural național mobil.</p> <p>(3) Statul încurajează colecționarea de bunuri culturale mobile, având în considerare rolul colecționarilor de a contribui la protejarea și punerea în valoare a patrimoniului național cultural, precum și</p>	

	de susținere a creației contemporane de bunuri culturale mobile.	
<p>Art. 11 Declanșarea procedurii de clasare a bunurilor culturale mobile se face:</p> <p>1.din oficiu, în următoarele situații:</p> <p>a)pentru bunurile culturale mobile aflate în proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale și administrate de instituții publice, regii autonome, companii naționale, societăți naționale sau alte societăți la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar;</p> <p>b)pentru bunurile culturale mobile aflate în proprietatea cultelor religioase;</p> <p>c)pentru bunurile culturale mobile care fac obiectul unei vânzări publice prin licitație sau prin intermediul unui agent autorizat;</p> <p>d)pentru bunurile culturale mobile pentru care se solicită exportul temporar sau definitiv;</p> <p>e)pentru bunurile culturale mobile descoperite întâmplător ori în cadrul unor cercetări arheologice, etnologice, paleontologice sau geologice;</p>	<p>Art. 11</p> <p>Eliminarea lit. i) pentru bunurile aflate în custodia instituțiilor publice, care urmează să fie restituite;</p> <p>Eliminarea lit. j) pentru bunurile culturale mobile ce urmează a fi restaurate;</p> <p>Precizarea lit. k): pentru bunurile culturale mobile cu privire la deținerea nelegală a cărora se începe urmărirea penală.</p>	<p>Lit. i) nu este necesară.</p> <p>Situația referă la cazul în care bunuri confiscate nelegitim de regimul comunist au fost retrocedate prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă proprietarilor. Aceste bunuri culturale nu aparțin statului, ci proprietarilor privați.</p> <p>Așa cum știm, instituțiile muzeale nu au finalizat, în mulții ani de la instituirea obligației, clasarea bunurilor culturale deținute în patrimoniu, practica dovedind că procesul nu este unul simplu și scurt, încadrabil în termenul estimat de legiuitor, ci unul anevoios. Lit. i) ar fi putut funcționa dacă sistemul muzeal ar fi finalizat clasările din oficiu (în termenul prescris de legea din 2000).</p> <p>În practică sunt nu puține cazuri în care bunurile retrocedate de instanță nu sunt repuse în posesia proprietarilor de drept datorită nefinalizării procedurii de clasare, motivate de managementul muzeal prin lipsa de personal calificat (1 an și jumătate, 2 ani etc.). Or statul garantează prin Constituție proprietatea, iar instituțiile publice trebuie să respecte hotărârile judecătorești.</p> <p>Bunurile restituite către proprietari privați sunt supuse filtrului de clasabilitate în suficiente situații, acoperitoare: dacă proprietarul privat dorește să îl vândă, să îl exporte etc.</p>

<p>f) pentru bunurile culturale mobile confiscate;</p> <p>g) pentru bunurile culturale mobile care au făcut obiectul unor tentative de export ilegal;</p> <p>h) pentru bunurile culturale mobile care au părăsit ilegal teritoriul României;</p> <p>i) pentru bunurile aflate în custodia instituțiilor publice, care urmează să fie restituite;</p> <p>j) pentru bunurile culturale mobile ce urmează a fi restaurate;</p> <p>k) pentru bunurile culturale mobile ce fac obiectul declanșării unei cercetări penale;</p> <p>2. la solicitarea persoanelor fizice și a celorlalte persoane juridice de drept privat, proprietare ale bunului respectiv.</p>		<p>Cazuistica totodată ne indică că acest articol a fost nelegitim uzat pentru a întârzia sine die restituirea de bunuri culturale mobile către alte instituții sau autorități centrale – BNR, Academia Română, Poșta Română etc. – preexistente regimului comunist, preluate cu forța în custodia sistemului muzeal.</p> <p>Lit. j) este neclară și impredictibilă: când urmează a fi restaurate bunurile? cine le va restaura? Procedura se declanșează de proprietar sau de operatorul ori restauratorul sesizat de proprietar? Are restauratorul logistica necesară declanșării procedurii? Or, în cazul în care obligația privește proprietarul, este această obligație eficientă, ținând cont de vârsta și gradul de informare și acomodare cu norma a eventualilor proprietari? etc. Similar supra, este nenecesară, căci există suficiente filtre ulterioare de clasabilitate a bunurilor culturale în proprietate privată.</p> <p>Lit. k) este neclară, astfel că se aplică abuziv în practică, inițiindu-se procedurile de clasare a bunurilor culturale găsite la locația unei persoane cercetare penal în legătură cu fapte ce nu au legătură cu deținerea de bunuri culturale, or nu acesta este sensul intenționat al legii ; nu simpla deținere poate genera/debuta procedura de clasare, ci transferul fizic și/sau juridic al bunului cultural susceptibil de clasare.</p>
<p>Art. 17</p>	<p>Art. 17</p>	<p>Termenul de 30 de zile pentru finalizarea procedurii de clasare este prevăzut de lege (art. 41 alin. 2 :</p>

<p>În timpul desfășurării procedurii de clasare din oficiu a unui bun cultural mobil, acesta se află sub regimul de protecție prevăzut, potrivit dispozițiilor prezentei legi, pentru bunurile clasate în tezaur.</p>	<p>În timpul desfășurării procedurii de clasare din oficiu a unui bun cultural mobil, acesta se află sub regimul de protecție prevăzut, potrivit dispozițiilor prezentei legi, pentru bunurile clasate în tezaur, dar nu mai mult de 45 de zile de la momentul începerii procedurii.</p>	<p>Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor este obligată să se pronunțe, în legătură cu clasarea bunului cultural mobil, în termen de 30 de zile de la data declanșării procedurii de clasare). În practică însă birocrăția clasării se poate întinde pe 1-2 ani de zile. Este incorect ca cel sancționat de nefinalizarea de către sistem, în termen rezonabil (termenul prevăzut de lege), a procedurii de clasare să fie tot proprietarul privat.</p> <p>Regimul de protecție pentru tezaur implică procedura de preempțiune a statului. Or, dacă proprietar privat dorește să vândă un bun clasabil în fondul patrimoniului, trebuie să poată finaliza vânzarea într-un termen rezonabil, nu să aștepte ani de zile clasarea în fond, pentru ca bunul să revină la regimul de protecție a fondului patrimoniului. Trebuie să luăm în calcul că proprietarul privat nu vinde neapărat pentru a realiza un profit, cele mai frecvente situații sunt cele în care vinde de nevoie, iar nevoile au o scadență.</p>
<p>Art. 23 (1) Proprietarii, titularii altor drepturi reale sau ai dreptului de administrare, precum și deținătorii cu orice titlu ai bunurilor culturale mobile clasate au următoarele obligații: a) să asigure cele mai bune condiții de păstrare, conservare și, după caz, de depozitare a bunurilor, prevenind orice degradare,</p>	<p>Art. 23 (1) Proprietarii, titularii altor drepturi reale sau ai dreptului de administrare, precum și deținătorii cu orice titlu ai bunurilor culturale mobile clasate au următoarele obligații: a) să asigure condițiile adecvate de păstrare, conservare și, după caz, de depozitare a bunurilor, prevenind orice degradare, deteriorare, altele decât rezultate din curgerea timpului, sau distrugere a acestora;</p>	<p>Propunem eliminarea sintagmei <i>cele mai bune condiții</i>; aceasta pare să spună totul, fără a spune însă nimic. Ceea ce este esențial este faptul de a asigura condiții astfel încât bunurile să nu se degradeze, deterioreze sau să se distrugă.</p> <p>Pe de altă parte, curgerea timpului marchează anumite caracteristici ale obiectelor culturale, indiferent de diligențele depuse de către deținătorii acestora; introducerea acestei precizări în textul legal are drept funcție eliminarea posibilității ca un</p>

deteriorare sau distrugere a acestora;		deținător diligent să fie sancționat pentru degradări sau deteriorări care nu-i sunt imputabile.
<p>Art. 34 (1) Pentru organizarea unor expoziții sau realizarea unor proiecte culturale instituțiile publice pot împrumuta, după caz, unor instituții publice sau persoane juridice de drept privat din țară, în condițiile dreptului comun, bunuri culturale mobile clasate pe care le dețin în administrare, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor și cu aprobarea Ministerului Culturii.</p> <p>...</p> <p>(4) Organizatorul expoziției sau inițiatorul/autorul proiectului cultural răspunde civil, material, disciplinar, contravențional sau penal, după caz, de integritatea bunurilor expuse, luând toate măsurile necesare pentru înlăturarea oricărui risc, în condiții de securitate, de conservare, de asigurare și de stabilire a cotelor valorice respective.</p>	<p>Art. 34</p> <p>(1) Pentru organizarea unor expoziții sau realizarea unor proiecte culturale instituțiile publice pot împrumuta, după caz, unor instituții publice sau persoane juridice de drept privat din țară, în condițiile dreptului comun, bunuri culturale mobile clasate pe care le dețin în administrare, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.</p> <p>Adăugăm (11): Avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor se emite și comunică solicitantului în maximum 45 de zile de la data înregistrării solicitării. Dacă avizul nu este emis și comunicat în 45 de zile, împrumutul solicitat se consideră avizat favorabil.</p> <p>...</p> <p>(4) Organizatorul expoziției sau inițiatorul/autorul proiectului cultural răspunde civil, material, disciplinar, contravențional sau penal, după caz, pentru integritatea bunurilor expuse, luând măsurile adecvate de securitate, conservare și asigurare.</p>	<p>(1) Păstrarea avizului Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor dar eliminarea aprobării Ministerului Culturii are drept scop debirocratizarea activităților de promovare și punere în valoare a patrimoniului național, prin proiecte culturale publice sau private. Birocratizarea excesivă blochează de cele mai multe ori asemenea proiecte culturale, cu consecința limitării accesului publicului la bunurile culturale mobile incluse în patrimoniul național. Funcționarea muzeelor se realizează oricum în sub condiția acreditării; managerilor muzeelor li se cere performanță, sunt evaluați după criterii de relevanță a activității expoziționale organizate sau la care contribuie, dar gestiunea patrimoniului este mult îngreunată de viteza de mișcare a întregului sistem, ce să avizeze și supra-avizeze.</p> <p>(4) Forma actuală este stufoasă și relativ neclară (stabilirea cotelor valorice?). În esență, articolul reglementează răspunderea celui care organizează expoziția sau inițiază proiectul cultural și obligația lui de a conserva muzeal, de a asigura securitatea și de a asigura la valoarea corectă bunurile împrumutate. Înlăturarea <i>oricărui risc</i> este o utopie și nu se poate formaliza legal, nici măcar dacă bunurile culturale împietresc în depozite, nemaivorbind de organizarea oricărei expoziții.</p>

<p>Art. 36</p> <p>(1)Bunurile culturale mobile, proprietate a persoanelor fizice sau juridice de drept privat, clasate în tezaur, pot face obiectul unei vânzări publice numai în condițiile exercitării dreptului de preempțiune de către statul român, prin Ministerul Culturii, și cu respectarea dispozițiilor art. 35 alin. (7).</p> <p>(2)Serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii sunt obligate să transmită Ministerului Culturii, în termen de 3 zile de la primirea comunicării scrise a operatorului economic autorizat, înregistrarea privind punerea în vânzare a unui bun cultural mobil clasat în tezaur.</p> <p>(3)Termenul de exercitare a dreptului de preempțiune al statului este de maximum 30 de zile, calculat de la data înregistrării comunicării prevăzute la alin. (2), iar valoarea de achiziționare este cea negociată cu vânzătorul sau cu operatorul economic autorizat ori cea rezultată din licitația publică.</p> <p>(4)Ministerul Culturii va prevedea în bugetul propriu sumele necesare</p>	<p>Art. 36</p> <p>(1) Bunurile culturale mobile, proprietate a persoanelor fizice sau juridice de drept privat, clasate în tezaur, pot face obiectul unei vânzări publice numai cu parcurgerea prealabilă a procedurii privind dreptul de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, și cu respectarea dispozițiilor art. 35 alin. (7).</p> <p>(2)Serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii sunt obligate să transmită Ministerului Culturii, în termen de 3 zile de la primirea comunicării scrise a operatorului economic autorizat, înregistrarea privind punerea în vânzare a unui bun cultural mobil clasat în tezaur.</p> <p>(3) Termenul de exercitare a dreptului de preempțiune al statului este de maximum 30 de zile, calculat a) de la data înregistrării comunicării prevăzute la alin.(2) în cazul intermedierei prin operator economic autorizat sau b) de la data adjudecării în cazul licitațiilor publice, iar valoarea de achiziționare este cea negociată cu vânzătorul sau cu operatorul economic autorizat ori cea rezultată din licitația publică.</p>	<p>(1) Considerăm că forma propusă reflectă mai bine intenția normei: vânzarea unui bun cultural mobil către un terț nu se face <i>în condițiile exercitării dreptului de preempțiune de către statul român</i> (mai exact se face în condițiile <i>ne-exercitării</i> preempțiunii) ci cu respectarea dreptului de preempțiune al acestuia.</p> <p>(3) Formele vânzării sunt intermedierea privată și licitația publică. Acestea sunt menționate cvasi-explicit în norma legală în vigoare (<i>valoarea de achiziționare este cea negociată cu vânzătorul sau cu operatorul economic autorizat ori cea rezultată din licitația publică</i>); cum cele două forme de vânzare implică termene diferite de la care curge exercitarea dreptului de preempțiune, dispoziția legală trebuie lămurită/completată în consecință. În cât privește valoarea de achiziționare, negocierea se pretează în cazul unui proprietar ce ofertează privat, eventual bizuindu-se pe o evaluare sau pe o ofertă privată concurentă, câtă vreme în cazul în care bunul de tezaur face obiectul licitației publice preferința/preempțiunea nu poate avea alt obiect decât valoarea rezultată în licitație. Distanța de altminteri poate avantaja statul, valoarea stabilită prin licitațiile publice fiind deseori sub valoarea de potențial a bunurilor de tezaur, dat fiind regimul de protecție, dar și de restricție, a circulației acestora.</p>
---	--	--

<p>destinate exercitării dreptului de preempțiune.</p> <p>(5) Nerespectarea dispozițiilor alin. (1) atrage nulitatea absolută a vânzării.</p>	<p>(3¹) Expirarea termenului de 30 de zile echivalează cu refuzul de exercitare a dreptului de preempțiune și dă drept proprietarului privat să vândă public bunul cultural mobil clasat în tezaur la un preț cel puțin egal cu a) prețul oferit serviciului public deconcentrat al Ministerului Culturii, dacă nu s-a răspuns proprietarului, b) cea mai mare ofertă formulată de stat în cadrul negocierii cu vânzătorul ori cu operatorul economic autorizat, c) valoarea rezultată din licitație publică.</p> <p>(3²) Exercițarea dreptului de preempțiune naște obligația statului român, prin intermediul Ministerului Culturii, de a încheia contractul de vânzare-cumpărare în termen de 30 de zile de la exercitarea dreptului, sub sancțiunea pierderii acestui drept.</p> <p>(4) Ministerul Culturii va prevedea în bugetul propriu sumele necesare destinate exercitării dreptului de preempțiune.</p> <p>(5) Nerespectarea dispozițiilor alin. (1) atrage nulitatea absolută a vânzării.</p>	<p>(3¹) și (3²) Dreptul de preempțiune al statului trebuie exercitat într-un termen rezonabil, astfel încât proprietarul bunului să nu fie prejudiciat prin tergiversarea finalizării tranzacției (cazurile sunt cunoscute). Statul garantează proprietatea, inclusiv în dimensiunea economică a acesteia. Nu este rezonabil, nici constituțional, ca un proprietar să nu poată vinde sine die un obiect important de artă, legal moștenit ori dobândit, eventual cu sacrificii financiare, și conservat în condițiile severe impuse de legea patrimoniului.</p> <p>Practica indică frecvente situații în care Ministerul nu răspunde, nici pozitiv, nici negativ, înștiințărilor de punere în vânzare a bunurilor de tezaur, ceea ce complică situația juridică și posibilitatea de piață a acestor bunuri. Totodată, în practică, ministerul nu eliberează ori refuză să elibereze o adeverință de neexercitare a preempțiunii, după finalizarea termenului de 30 de zile, ceea ce lasă situația juridică a bunului neclară pentru un ofertant privat interesat.</p> <p>În cât privește contractul de achiziție prin preempțiune, acesta trebuie să respecte regulile prevăzute pentru dreptul de preferință/preempțiune reglementat de Codul Civil: titularul dreptului are preempțiunea de a cumpăra/prelua, într-un termen rezonabil, precum și în aceleași condiții contractuale, precum un alt ofertant privat, iar nu discreționar, oricând, la orice preț, plătit oricând (sau să nu plătească după exercitarea dreptului de preempțiune).</p>
--	---	---

<p>Art. 37</p> <p>(1)Scoaterea peste frontieră a bunurilor culturale mobile constituie operațiune de export, care poate fi temporar sau definitiv.</p> <p>(2)Exportul temporar sau definitiv al bunurilor culturale mobile clasate sau neclasate se efectuează numai pe baza certificatului de export.</p> <p>(3)Certificatul de export va fi emis de serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, în condițiile prezentei legi.</p> <p>(4)Exportul temporar pentru bunurile culturale mobile clasate în tezaur, indiferent de proprietar sau de titularul dreptului de administrare, va fi avizat de Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor și va fi aprobat de ministrul culturii.</p> <p>(5)Scoaterea din țară, pe orice cale, a bunurilor culturale mobile pentru care nu s-a obținut certificatul de export temporar sau definitiv, eliberat în condițiile legii, constituie operațiune de export ilegal.</p>	<p>Art. 37. Propunerile privesc direct propunerea de modificare a Ministerului Culturii:</p> <p>(1) Scoaterea, în afara teritoriului Uniunii Europene, a bunurilor culturale mobile constituie, în înțelesul prezentei legi, operațiune de export, care poate fi temporar sau definitiv.</p> <p>(2) În spațiul Uniunii Europene, circulația bunurilor culturale mobile, care nu sunt clasate în patrimoniul național cultural mobil și care sunt listate în Anexa la prezenta lege, este liberă.</p> <p>(3) Scoaterea în afara teritoriului României, dar în interiorul Uniunii Europene, a bunurilor culturale mobile care nu sunt clasate în patrimoniul național cultural mobil și care nu sunt listate în Anexa la lege, se face în baza certificatului de circulație în interiorul Uniunii Europene, ce poate fi temporar sau definitiv.</p>	<p>Legislația europeană aplicabilă: TFUE (Tratatul pentru Funcționarea Uniunii Europene); Regulamentul CE 116/2009 privind exportul bunurilor culturale; Regulamentul de punere în aplicare UE 1081/2012 a Regulamentului 116/2009.</p> <p>În esență, conform TFUE, cetățenii UE pot circula liber cu bunurile lor culturale, dacă acestea nu sunt parte a patrimoniului național cu valoare artistică, istorică sau arheologică. Dacă bunul cultural mobil nu este înscris în lista bunurilor de patrimoniu cultural în țara sa de origine, atunci cetățeanul european poate circula cu bunul său liber și fără restricții.</p> <p>Libera circulație în afara teritoriului României nu se aplica pentru bunurile arheologice, incunabule, manuscrise, și pentru “elemente care formează o parte integrantă a unor monumente artistice, istorice sau religioase care au fost dezmembrate și a caror vechime depășește 100 de ani” (Anexa 1 din Regulamentul CE 116/2009 prevede această interdicție).</p> <p>Pe de altă parte, Ministerul Culturii intenționează să impună obținerea unui certificat “de circulație” pentru toate bunurile culturale mobile, indiferent de cum acestea sunt sau nu clasate în patrimoniul național cultural mobil. Astfel, cetățeanul european ce intră în țară liber cu un bun cultural mobil neclasat în țara europeană de origine trebuie să aplice la un serviciu al Ministerului Culturii pentru un certificat de circulație, să contracteze un raport de expertiză cu privire la clasabilitate, să aștepte eliberarea unui certificat, riscând ca acest bun să fie socotit clasabil, să fie clasat</p>
--	---	--

	<p>(4) Exportul temporar sau definitiv al bunurilor culturale mobile care nu sunt clasate în patrimoniul național cultural mobil se efectuează numai pe baza licenței de export sau, după caz, a certificatului de export, atunci când aceste bunuri culturale mobile ating sau depășesc pragurile financiare prevăzute de pct. B din Anexa la lege.</p> <p>(5) Licența de export se eliberează pentru exportul bunurilor culturale mobile în afara spațiului Uniunii Europene, în conformitate cu prevederile legislației europene în vigoare.</p> <p>(6) Certificatul de export se eliberează pentru exportul în afara spațiului Uniunii Europene al bunurilor culturale mobile care nu sunt listate în Anexa la lege.</p> <p>(7) Certificatul de export, licența de export sau, după caz, certificatul de circulație în interiorul Uniunii Europene, va fi emis de serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, în condițiile prezentei legi și ale normelor metodologice privind regimului circulației bunurilor culturale mobile, precum și ale legislației europene în vigoare.</p>	<p>și să nu îl mai poată scoate de pe teritoriul României. De luat notă că autoritatea vamală nu întocmește un certificat de intrare pe teritoriul României, dinspre UE, a aceluși bun cultural mobil.</p> <p>Similar, cetățeanul european de naționalitate română nu poate scoate în interiorul spațiului UE un bun mobil cultural neclasat fără a solicita acest certificat de circulație de la un serviciu al Ministerului Culturii, pe baza aceluiași set de documente. Așadar, deși legea europeană prevede că circulația este liberă, statul român obligă la “obținerea unei vize”.</p> <p>Mai departe, în esență, prin Regulamentul CE 116/2009 privind exportul bunurilor culturale, se clarifică categoriile de bunuri culturale clasabile în patrimoniul național cultural mobil. Statul român a adoptat aceste categorii. Regulamentul CE 116/2009 mai precizează însă că aceste categorii suportă praguri financiare – pentru unele categorii – indiferent de valoare, iar pentru alte categorii – valori între 15.000 și 150.000 euro. Astfel că, precizează Regulamentul CE 116/2009, depunerea solicitării de acordare a unei licențe de export (în afara spațiului UE) impune constatarea îndeplinirii condițiilor referitoare la valoarea financiară a bunului cultural, nu doar a vechimii acestuia.</p> <p>Prin urmare, prin Regulamentul CE 116/2009: a) bunurile culturale ce nu ating anumite praguri valorice pot circula liber în interiorul UE; b) bunurile culturale ce nu ating anumite praguri valorice pot fi exportate liber în afara UE, fără a</p>
--	--	---

	<p>(8) Serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii vor asigura, la cererea persoanelor ce solicită scoaterea în afara teritoriului țării ori exportul de bunuri culturale mobile pentru care este prevăzută emiterea de certificate de export, licență de export sau certificate de circulație, servicii de expertiză și evaluare, prin experți acreditați și evaluator autorizați, membri ANEVAR.</p> <p>(9) Bunurile culturale mobile intrate pe teritoriul României, însoțite de acte care să dovedească proveniența de origine a bunului cultural mobil, vor putea fi scoase în afara teritoriului țării fără alte certificate emise de serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii.</p> <p>(10) Pentru cazul bunurilor culturale care nu sunt clasate în patrimoniul național cultural mobil și care nu ating pragurile financiare prevăzute de pct. B din Anexa la lege, exportul în afara spațiului Uniunii Europene se realizează, după caz, pe baza rapoartelor de expertiză întocmite de experți acreditați de Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor, a facturii de achiziție ori a certificatului de vânzare.</p>	<p>necesita solicitarea și obținerea unei licențe de export.</p> <p>Proiectul de modificare redactat anterior de Ministerul Culturii în vederea modificării Legii Patrimoniului ar încălca, la acest moment, legislația europeană privind libera circulație a bunurilor culturale proprietate personală a cetățeanului european, dintr-o țară într-alta. Restricțiile la export ale legii românești trebuie să se limiteze la bunurile culturale mobile clasate, respectiv la clasarea celor importante, ce ating un anumit prag valoric.</p> <p>In ceea ce privește completarea alin. (10): Expertiza unui bun cultural sta la baza emiterii certificatului de export definitiv sau temporar. In cazul expertizarii unui bun cultural ca fiind Bun Cultural Comun se poate realiza un export definitiv. De ce sa mai fie necesare drumuri la Directia de Cultura Judeteana daca persoana fizica are deja o evaluare scrisa si stampilata de un expert acreditat care declara bunul cultural respectiv ca fiind Bun Cultural Comun? Emiterea unui Certificat de Export poate dura pana la 60 de zile. Pentru bunurile culturale comune, ar trebui permisa iesirea din tara si pe baza certificatului de expertiza emis de expertii autorizati, nu numai pe baza certificatului de export. Numai pentru bunurile culturale mobile clasate si bunurile culturale mobile din proprietatea privata a statului sau a unitatilor administrative sa fie necesara obtinerea Certificatului de Export sau a Certificatului de libera circulatie in cardul UE.</p>
--	---	---

	<p>(11) Bunurile culturale mobile create de autori în viață, precum și cele create în ultimii 50 de ani, pot fi scoase liber în afara teritoriului României, indiferent de valoarea lor și indiferent dacă acestea sunt listate în Anexa la lege.</p> <p>(12) Scoaterea în afara teritoriului României a bunurilor culturale mobile clasate în tezaur, indiferent de proprietar sau de titularul dreptului de administrare, va fi avizată de Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor și va fi aprobată de ministrul culturii.</p> <p>(13) Scoaterea din țară, pe orice cale, a bunurilor culturale mobile pentru care trebuie să se fi obținut certificatul de export, licență de export sau, după caz, certificatul de circulație în interiorul Uniunii Europene, eliberate în condițiile legii, constituie operațiune de export ilegal sau, după caz, de circulație ilegală în interiorul Uniunii Europene.</p>	<p>În ceea ce privește introducerea alin. (9): Prezenta lege nu reglementează în nici un fel bunurile culturale care tranzitează teritoriul țării, care sunt introduse cu scopul organizării unor expoziții sau cu scopul evaluării/autentificării. Bunurile culturale sunt în paralel și bunuri comerciale. O persoană de drept privat poate achiziționa din magazinele și galeriile din Comunitatea Europeană un bun comercial cultural mobil și a doua zi poate dori returnarea respectivului bun cultural din orice motiv. De precizat că bunurile culturale nu intra pe teritoriul țării numai împreună cu persoane fizice, în cele mai multe cazuri ele intra prin sistemul postal (Posta Română, DHL, FedEx etc). Sistemul postal în cadrul Comunității Europene nu mai este supus unui proces de vamuire, corespondența și coletele ajung direct acasă la destinatar, astfel fiind imposibilă o declarație în scris la intrarea în țară.</p> <p>De asemenea sunt persoane de drept privat ce vad în bunurile culturale o investiție economică. Dacă o persoană a cumpărat un bun cultural dintr-o licitație din Paris după o perioadă de timp poate că dorește să vândă respectivul bun tot într-o licitație din Paris. Legislația actuală nu permite scoaterea din țară a acestor bunuri fără certificate emise de serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii. Trebuie să fie o liberă circulație a bunurilor ce au o altă origine teritorială dovedită.</p> <p>Se poate ivi situația când acel bun cultural ce tranzitează teritoriul țării sau ce se dorește a fi returnat de cumpărător, să fie considerat potrivit criteriilor de</p>
--	---	---

		<p>clasare din Romania, ca fiind un bun de tezaur. Ce se intampla in aceasta situatie, potrivit legislatiei actuale? Nu mai este permisa iesirea din tara a bunului? Ar trebui ca cetatenii europeni sa evite tranzitarea Romaniei? Sa nu mai vina exponate din strainatate pentru expozitiile din Romania? Colectionarii din Romania ar trebui sa isi tina bunurile cumparate din tarile UE in afara teritoriului Romaniei?</p> <p>În ceea ce privește introducerea alin. (8), legea patrimoniului prevede că statul asigură baza materială și resursele financiare pentru protejarea și punerea în valoare a patrimoniului național cultural mobil. În practică, serviciile publice deconcentrate solicită persoanei ce dorește să exporte să își procure, pe cercetare și cost propriu, expertiza. Este incorect, raportat la prevederile legii – art. 2 (3) și (4), art. 50 și urm. Statul își asumă protejarea extinsă a patrimoniului, statul suportă cheltuielile aferente, implică formarea de experți specializați în toate domeniile și achitarea serviciilor acestora.</p> <p>În cât privește adăugarea alin. (11), aceasta este propusă din rațiuni de claritate și sistematizare a reglementării și lecturii ei, fiind oricum prevăzută, impropriu, la dispoziții finale (art. 100), precum și explicitată în Normele Ministerului Culturii aprobate prin HG nr. 886/2008.</p>
<p>Art. 39 (1)Bunurile culturale mobile clasate în fond, aflate în proprietatea</p>	<p>Art. 39 (1) Bunurile culturale mobile clasate în fond, aflate în proprietatea persoanelor fizice sau</p>	<p>Aderarea României la Uniunea Europeană presupune schimbarea referențialului spațial, în sensul cetățeniei europene. Libertatea de mișcare,</p>

<p>persoanelor fizice sau juridice de drept privat, pot fi exportate definitiv, numai în cadrul unui schimb de bunuri culturale, cu valoare și semnificație comparabile, care pot constitui unicate sau rarități pentru patrimoniul muzeal din România.</p> <p>(2) Schimbul prevăzut la alin. (1) este aprobat prin ordin al ministrului culturii, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.</p> <p>(3) Bunul cultural obținut prin schimbul prevăzut la alin. (1) urmează regimul juridic al bunului dat în schimb.</p>	<p>juridice de drept privat, pot fi exportate definitiv, numai a) cu respectarea dreptului de preempțiune a statului român sau b) în cadrul unui schimb de bunuri culturale, cu valoare și semnificație comparabile, care pot constitui unicate sau rarități pentru patrimoniul muzeal din România.</p> <p>(1¹) În cazul în care statul nu exercită, corespunzător condițiilor prevăzute la art. 36, dreptul de preempțiune, bunul cultural mobil clasat în fondul patrimoniului cultural național poate fi scos în afara teritoriului țării cu plata unei taxe de preempțiune, stabilită drept procent din valoarea bunului, așa cum aceasta rezultă, după caz, din factura de achiziție, certificatul de vânzare ori raportul de evaluare întocmit de un evaluator autorizat, membru al ANEVAR.</p> <p>(1²) Taxa de preempțiune se face venit la bugetul special de preempțiune al Ministerului Culturii.</p> <p>(1³) Schimbul de bunuri culturale este cel care se realizează la nivelul aceleiași persoane fizice sau juridice de drept privat ori la nivelul aceluiași operator economic autorizat de Ministerul Culturii, într-un interval de trei ani de la data importului în teritoriul României al unui bun cultural mobil care îndeplinește</p>	<p>derivată din calitatea de membru al UE, implică și dreptul cetățenilor români de a-și stabili reședința în statele UE, inclusiv dreptul de a plasa obiecte culturale mobile în aceste reședințe, dacă nu de valoare excepțională, ce aparțin categoriei de protejat, măcar de valoare culturală inferioară. În același timp, o asemenea posibilitate va mări gradul de cunoaștere și apreciere al artiștilor români și prin aceasta va contribui la promovarea culturii și civilizației românești.</p> <p>Este de discutat și ideea instituirii unei taxe procentuale pe exportul, fie pricinuit de circulația persoanei europene, fie de interesul acesteia de a vinde în străinătate un bun de valoare culturală inferioară celei protejate de tezaur; această taxă procentuală ar putea fi o sursă importantă de alimentare a fondului de preempțiune al Ministerului Culturii (dacă nu cumva, practic vorbind, singura sursă ce se poate lua în calcul la modul serios), ce ar da prezentei legi, orientate către colectarea de către stat a bunurilor de tezaur, șansa de a deveni eficace și de a chiar pune în practică prevederile sale. Taxa de preempțiune, afară de a alimenta un buget specializat, este o pârghie suficientă de control al exportării bunurilor culturale mai importante.</p> <p>Referitor la schimb, până la acest moment, din lipsa de precizie a normei, nu s-a realizat niciun asemenea schimb de bunuri culturale mobile importante. Este în interesul patrimoniului cultural</p>
--	---	---

	<p>condițiile de clasare în fondul sau tezaurul patrimoniului național cultural mobil.</p> <p>(2) Schimbul prevăzut la alin. (1) este aprobat prin ordin al ministrului culturii, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.</p> <p>(3) Bunul cultural obținut prin schimbul prevăzut la alin. (1) urmează regimul juridic al bunului dat în schimb.</p>	<p>național să încurajeze colecționarii precum și agenții economici autorizați să importe bunuri culturale mobile importante clasabile. Actuala formulare va rămâne și pe viitor pur teoretică și neinstrumentală, deși intenția este de a servi interesului public de a încuraja importul de bunuri culturale importante.</p>
<p>Art. 41</p> <p>(1) În cazul cererii de export temporar sau definitiv al unui bun cultural mobil neclasat termenele prevăzute la art. 12 alin. (2) și la art. 14 alin. (1), cumulate, se reduc la 30 de zile.</p>	<p>Art. 41</p> <p>(1) În cazul cererii de export temporar sau definitiv sau, după caz, de eliberare a certificatului de circulație în interiorul UE a unui bun cultural mobil neclasat termenele prevăzute la art. 12 alin. (2) și la art. 14 alin. (1), cumulate, se reduc la 5 zile.</p>	<p>Niciun cetățean european, turist, ce a achiziționat un bun cultural mobil neclasabil nu poate aștepta 30 (sau 60 de zile "reduse", conform proiectului Ministerului Culturii) după reacția serviciului public deconcentrat al Ministerului Culturii. Echivalează pur și simplu cu o încălcare a liberei circulații a bunurilor culturale neclasate prevăzute de legislația europeană. Ineficiența procedurilor Ministerului Culturii nu este treaba cetățeanului european, ci sarcina noastră.</p>
<p>Art. 42.</p> <p>Donațiile având ca obiect bunuri culturale mobile făcute instituțiilor publice specializate ori cultelor religioase, potrivit legii, sunt scutite de orice taxe.</p>	<p>Art. 42</p> <p>(1) Donațiile, sponsorizările sau mecenatele în bunuri culturale mobile către instituțiile publice specializate sunt scutite de orice taxe. Similar sunt scutite donațiile, sponsorizările sau mecenatele în bani către instituțiile publice specializate, cu sarcina achiziționării de către acestea de bunuri culturale mobile compatibile cu programul lor cultural. De asemenea sunt scutite de orice taxe achizițiile de bunuri</p>	<p>Efectul acestor prevederi este grăitor prin sine, încurajează traficul de vizitare a muzeelor creând evenimente în portofoliul acestora, sporește activitatea de expoziție muzeală și împrăștie patrimoniul muzeal, ajută la finanțarea muzeelor și a categoriei economic defavorizate a artiștilor contemporani etc.</p>

	<p>culturale mobile pe care cumpărătorul le acordă în împrumut muzeal, în cadrul aceluiași an fiscal, instituțiilor publice specializate, pentru o perioadă de cel puțin 5 ani.</p> <p>(2) Persoanele juridice de drept privat care achiziționează în scop ambiental sau investițional bunuri culturale mobile creație a autorilor în viață pot amortiza valoarea de achiziție a acestora, evidențiată în certificatul de vânzare emis de operatorii economici autorizați, pe o perioadă de 5 ani. Pentru a amortiza bunurile culturale mobile persoanele juridice de drept privat achizitoare trebuie să le expună public, fie în sediile acestora fie prin intermediul instituțiilor publice specializate. Persoanele juridice de drept privat achizitoare sunt obligate să înregistreze contabil un provizion egal cu suma dedusă.</p>	
<p>Art. 44 (1) Succesorii rezervatari sunt scutiți de taxele succesoriale pentru bunurile culturale mobile clasate care fac parte din masa succesorală.</p>	<p>Art. 44 (1) Succesorii rezervatari sunt scutiți de taxele succesoriale pentru bunurile culturale mobile care fac parte din masa succesorală. Etc.</p>	<p>Pentru a incuraja familiile sa recupereze si colectioneze, astfel sa lase mostenitorilor bunuri culturale, sa permita (si incurajeze) formarea unei directii de investitie culturala, inclusiv in arta contemporana.</p>
	<p>Introducem art. 50¹</p>	<p>Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: Secțiunea 3 Dispoziții speciale: art. 103 (1) Statele membre pot prevedea ca respectiva cotă</p>

	<p>Cota de TVA aferentă vânzărilor sau importului de bunuri culturale mobile este 9%.</p>	<p>redușă sau una dintre cotele reduse pe care le aplică în conformitate cu articolele 98 și 99 să se aplice, de asemenea, importului de obiecte de artă, obiecte de colecție și antichități, astfel cum sunt definite la articolul 311 alineatul (1) punctele 2, 3 și 4. (2) În cazul în care statele membre își exercită opțiunea în temeiul alineatului (1), ele pot aplica, de asemenea, cota redusă următoarelor operațiuni: (a) livrarea de obiecte de artă, de către creatorul lor sau de către succesorii acestuia; (b) livrarea de obiecte de artă, în mod ocazional, de către o persoană impozabilă alta decât un comerciant persoană impozabilă, atunci când obiectele de artă au fost importate de persoana impozabilă însăși sau atunci când acestea i-au fost livrate de creatorul lor sau de succesorii lui sau atunci când acestea i-au conferit dreptul de deducere totală a TVA.</p> <p>Iată câteva exemple de încurajare a importului de artă națională respectiv de sporire a circulației valorilor culturale: Legea franceză nr. 87-571/1987 cu privire la sponsorizare cu privire la deducerea cheltuielilor cu arta contemporană.</p> <p>Varii legislații europene prevăd TVA redus aferent transferurilor obiectelor de artă și/sau de colecție (spre ex. TVA pe artă și antichități este redus și într-o piață de artă matură precum cea germană – 7% ori italiană – 4%, dar și într-o piață de artă tânără, precum cea slovenă – 8,5%).</p>
<p>Art. 53</p>	<p>Art. 53</p>	<p>Instituțiile publice specializate și colecționarii de bunuri culturale mobile sunt entități diferite, cu</p>

<p>(1) Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor este organismul științific consultativ și de avizare în domeniul al Ministerului Culturii și este condusă de un președinte numit prin ordin al ministrului culturii dintre specialiștii cu autoritate recunoscută în domeniu, pentru un mandat de 2 ani.</p> <p>(2) Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor este alcătuită din 21 de specialiști, numiți prin ordin al ministrului culturii, pe o perioadă de 2 ani, propuși de:</p> <p>a) președintele comisiei - 6 membri;</p> <p>b) instituțiile publice specializate și colecționarii de bunuri culturale mobile - 7 membri;</p> <p>c) cultele, Academia Română și instituțiile publice de învățământ superior de profil - 7 membri.</p>	<p>(1) Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor este organismul științific consultativ și de avizare în domeniul al Ministerului Culturii și este condusă de un președinte numit prin ordin al ministrului culturii dintre specialiștii cu autoritate recunoscută în domeniu, pentru un mandat de 2 ani.</p> <p>(2) Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor este alcătuită din 21 de specialiști, numiți prin ordin al ministrului culturii, pe o perioadă de 2 ani, propuși de:</p> <p>a) președintele comisiei - 6 membri;</p> <p>b) instituțiile publice specializate – 3 membri;</p> <p>b¹) colecționarii de bunuri culturale mobile, reprezentanți de asociațiile profesionale din domeniu – 4 membri;</p> <p>c) cultele, Academia Română și instituțiile publice de învățământ superior de profil - 7 membri.</p>	<p>filosofii organizaționale și proceduri de lucru proprii. E firesc ca desemnarea reprezentanților să se facă distinct, după cum este la fel de firească alocarea distinctă a numărului de membri în Comisie.</p> <p>Pe de altă parte, colecționarii sunt reprezentați prin asociații profesionale (ale colecționarilor de artă, ale colecționarilor de obiecte de colecție – timbre, cartofilie, numismatică, mașini de epocă, ale operatorilor economici autorizați).</p>
<p>Art. 55 Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor are următoarele atribuții: ...</p> <p>l) acreditează experții, specialiștii, conservatorii și restauratorii;</p> <p>m) acreditează specialiștii care pot avea acces, în condițiile legii, la informația conținută în registrele</p>	<p>Art. 55 ...</p> <p>l) acordă acreditarea și respectiv retrage acreditarea experților, specialiștilor, conservatorilor și restauratorilor;</p> <p>m) acordă acreditarea și respectiv retrage acreditarea specialiștilor care pot avea acces, în condițiile legii, la informația conținută în registrele operatorilor economici</p>	<p>Legea trebuie să menționeze atât acreditarea cât și retragerea acesteia, atunci când condițiile ce au stat la baza acordării nu mai sunt întrunite, ori persoana acreditată săvârșește fapte grave.</p> <p>Au fost situații în care asociațiile profesionale de resort au semnalat Comisiei cazuri grave de malpraxis și s-a solicitat retragerea acreditării,</p>

<p>operatorilor economici autorizați să comercializeze bunuri culturale mobile;</p> <p>...</p>	<p>autorizați să comercializeze bunuri culturale mobile;</p>	<p>nesoluționate de Comisie cu invocarea motivului că legea nu prevede posibilitatea retragerii acreditării.</p>
<p>Art. 81</p> <p>Executarea de falsuri ale bunurilor culturale mobile clasate, în scopuri comerciale sau dacă au fost expuse în public, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art. 81</p> <p>(1) Executarea de falsuri ale bunurilor culturale mobile, dacă acestea au fost puse în vânzare sau expuse în public, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Nu este faptă penală executarea unei copii a unui bun cultural mobil ori expunerea în public a unui bun cultural mobil fals, dacă statutul de copie ori caracterul fals al acestuia este evidențiat ca atare.</p>	<p>Practica suferă de lipsa de claritate a acestei prevederi de incriminare. Scopul comercial este greu de dovedit, evidentă este punerea în vânzare. Pe de altă parte, nu ne este clar de ce executarea de falsuri ale bunurilor culturale neclasate (ori neclasate încă) nu este o faptă de prevenit, ce știm cu certitudine însă este că relativizează, scade relevanța activității experților, respectiv dezavantajează operatorii economici corecți, ce investesc în calitatea serviciului către un cumpărător nevizat, de cei ce mizează pe și câștigă din înșelarea cumpărătorului nevizat. În cât privește alin. (2) – în varii domenii colecționistice există colecționari de falsuri cu privire la istoria României, după cum se organizează expoziții de falsuri (filatelie, numismatică, artă decorativ etc.). Precizarea ne pare necesară, pentru a nu împiedica activitatea legitimă de cercetare și exhibare a acestor particularități (fără a adăuga că există domenii culturale în care falsurile consemnează fapte istorice de interes istoric egal).</p>
	<p>Introducem art. 81¹</p> <p>(1) Punerea în vânzare de bunuri culturale mobile false, urmată sau nu de vânzare, dacă este săvârșită de un operator economic, autorizat ori neautorizat, care știe că bunul</p>	<p>Practica suferă de lipsa de precizie și specificitate a prevederilor penale cu privire la înșelăciune în privința punctuală a comercializării de artă contrafăcută. Sesizările asociațiilor profesionale, ale presei, dar și ale Ministerului Culturii către poliție rămân</p>

	<p>este fals, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) La fel se pedepsesc îndemnul ori consilierea de a cumpăra un bun cultural mobil fals, formulate de un expert, un evaluator sau o persoană care folosește nume ori calități mincinoase, dacă acesta știe că bunul este fals.</p> <p>(3) Pedeapsa este însoțită de interzicerea, după caz, a desfășurării activității de comerț cu bunuri culturale mobile, expertiză ori evaluare, pentru o perioadă de până la 5 ani.</p> <p>(4) Constatarea caracterului fals al unui bun cultural mobil se face de un expert acreditat și specializat în domeniul, tipul, perioada și autorul bunului cultural mobil.</p>	<p>neinstrumentate, pe motiv că legea nu incriminează comercializarea de falsuri în piața de artă.</p>
<p>Art. 83</p> <p>(1) Efectuarea de operațiuni de export ilegal se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) a avut ca urmare pierderea unui bun cultural mobil clasat, pedeapsa este închisoarea de la un an la 5 ani.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p> <p>Art. 84</p>	<p>Consolidarea art. 83 și 84</p> <p>(1) Efectuarea de operațiuni de circulație ilegală în interiorul Uniunii Europene sau de export ilegal se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) privește un bun cultural mobil, care este clasat la data operațiunii iar făptuitorul știe că bunul este clasat, pedeapsa este închisoarea de la un an la 5 ani.</p>	<p>Practica suferă de lipsa de claritate a acestei prevederi de incriminare.</p>

<p>(1) Efectuarea fără drept a oricăror operațiuni de export definitiv având ca obiect bunuri culturale mobile clasate constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>(3) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) a avut ca urmare pierderea unui bun cultural mobil, care este clasat la data exportului iar făptuitorul știe că bunul este clasat, pedeapsa este închisoarea de la un an la 5 ani.</p> <p>(4) Tentativa se pedepsește.</p>	
	<p>Art. II Se adaugă Anexa (care preia întocmai Anexa I pct. A și B la Regulamentul CE nr. 116/2009 al Consiliului Uniunii Europene din 18 decembrie 2008 privind exportul de bunuri culturale)</p>	<p>Preluarea ca atare este nu doar limpezitoare, dar și obligatorie.</p>